

KYSYMYS PUOLUEKANTAISUUDESTA DEMOKRAATTISTEN YLIOPPILAIDEN KESKUUDESSA

Mainitsimme äskettäin „Pravdassa” (ks. №) ²³⁸ ylioppilas M:n kirjoituksesta, joka tarjoaa erinomaisen arvokasta aineistoa „ylioppilaiden mielialoista”. Ylioppilaiden puoluekannasta tekijä sanoo:

„Vasemmistolaisiin järjestöihin kuuluu kylläkin melko suppea osa ylioppilaista. Nykyoloissa ei muuten voikaan olla, ja yleensäkin järjestöjen voima ei määräydy jäsenluvusta, vaan niiden vaikutuksesta joukkoihin. On vaikea mennä arvailemaan tulevaisuutta, mutta sanottakoon, että nykyisin vasemmistolaiset järjestöt astuvat yhtä jalkaa ylioppilasjoukkojen kanssa” („Zapr. Zh.” ²³⁹ № 47).

Tekijä on aivan oikeassa, että *meillä* Venäjällä, *varsinkin* nykyisten poliittisten olosuhteiden vallitessa, „järjestöjen voima *ei* määräydy jäsenluvusta, *vaan* niiden vaikutuksesta joukkoihin”. Euroopan suhteen tämä ei olisi paikallaan; syksyllä 1905 Venäjän suhteen se ei myöskään olisi ollut paikallaan; mutta nykyisen Venäjän suhteen se on niin paikallaan, että voidaan jopa rohjeta esittää näennäinen paradoksi: järjestön jäsenluku ei saa nousta tiettyä minimimäärää korkeammalle, *jotta* sen vaikutus joukkoihin olisi laaja *ja pysyvä!*

Mutta minkälainen on näiden „vasemmistolaisten” ylioppilasjärjestöjen puoluekanta? Ylioppilas M. kirjoittaa:

„On pantava erikoisesti merkille, että eri vasemmistojärjestöjen kesken ei tunnu olevan eripuraisuutta. Tämä eripuraisuus tuntui erikoisen voimakkaasti kolmisen vuotta takaperin, toimettomuuden ja hiljaiselon aikana. Sattui sellaistaikin, että ruokala- y.m. valiokuntien vaaliit toimitettiin puoluelistoitain. Nyt nämä riidat ovat miltei hävinneet,— osittain siksi, että kaikille on käynyt selväksi voimien yhdistämisen välttämättömyys yhteistoimia varten, ja osittain siitä syystä, että vanhat puolueasemat ovat järkkäneet eikä uusia ole vielä lujitettu.”

Tässäkin suhteessa ylioppilaat heijastavat epäilemättä laajaa, yleisvenäläistä ilmiötä. Kaikkialla, kaikkien demokraattisten ainesten, myös työväen keskuudessa „vanhat puolueasemat ovat järkkyneet eikä uusia ole vielä luji-tettu”. Mitä on likvidaattoruus? Sehän onkin joko pelkuri-maista myönnytystä ajan hengelle, vanhojen puoluease-mien „järkkyneisyyden” hengelle, taikka tämän järkkynei-syyden vahingoniloista käyttämistä liberaalien hyväksi.

Kaikkien demokraattisten ainesten tehtävänä on taistella voimiensa takaa tätä „järkkyneisyyttä” vastaan ja pyrkiä „uusien asemien” täsmälliseen, selvään, tarkkaan ja har-kittuun „lujittamiseen”. Olisi mitä pahin virhe sotkea puo-lueiden keskinäisistä (ja sisäisistä) toimintaohjelmista käy-dyt kiistat ja väittelyt „eripuraisuuksiin”.

„Voimien yhdistäminen yhteistoimia varten” on aivan välttämätöntä, muun muassa esim. marxilaisten ja narod-nikkien voimien yhdistäminen. Mutta tämä ei tee tarpeetto-maksi puoluekantaista määrätietoisuutta, vaan *vaatii* sitä. Toiminnot voidaan yhdistää vain silloin, kun on olemassa *todella* yhteinen vakaumus siitä, onko kyseinen toiminto tarpeen. Tämä on selvää kuin kirkas jumalan päivä. Venä-jän demokraattinen liike on saanut kärsiä siitä, että on yritetty „yhdistää voimat” *demokraattisia* toimintoja varten *ei*-demokraattien kanssa, liberaalien kanssa!

Yrittäkää „yhdistää” sanokaamme poliittisten lakkojen kannattajien „voimat” niiden vastustajien „voimiin”: se olisi ilmeisesti *vahingoksi* „toiminnolle”. Ei, erotelkaa ensin „asemat”, yhteispohjat ja ohjelmat selkeästi, selvä-piirteisesti, täsmällisesti ja harkitusti toisistaan — ja sitten *yhdistäkää* sellaiset voimat, jotka vakaumustensa ja yhteis-kunnallisen luonteensa puolesta *voivat* kulkea yhdessä, yhdistäkää ne *vain* siihen toimintoon, jossa voidaan odot-taa yksimielisyyttä. Silloin ja vain silloin aloitteesta on oleva hyötyä.

V. I.

Kirjoitettu marraskuun lopulla v. 1912

*Julkaistu ensi kerran v. 1954
„Kommunist” aikakauslehden
6. numerossa*

Julkaistaan käsitkirjoituksen mukaan